

Sygn. akt V Ca 3410/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Magdalena Majewska**

Sędziowie **SO Joanna Staszewska (spr.)**

SO Zbigniew Podedworny

Protokolant **st. sekr. sąd. Anita Piłatowicz**

po rozpoznaniu w dniu **18 marca 2013 r.** w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. J.

przeciwko Spółdzielni (...) w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II C 483/11

1. oddała apelację;

2. zasądza od E. J. na rzecz Spółdzielni (...) w W. 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 3410/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo E. J. przeciwko Spółdzielni (...) w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Wydziału Gospodarczego z 11 maja 2005 r., sygn. akt XVI GC 934/04, w części należności głównej do kwoty 17.229 zł.

Wyrokiem z 11 maja 2005 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział Gospodarczy zasądził od E. J. kwotę 22.940,88 zł z ustawowymi odsetkami od 9 grudnia 2003 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu kwocie 1.148,12 zł. Powódka dokonała częściowej zapłaty należności na konto pozwanej, a także pewną część wyegzekwował od powódki komornik sądowy. Sąd Rejonowy odnosząc się do żądania powódki uznał, że kwoty wpłacone przez powódkę i wyegzekwowane od niej, nie spowodowały zmniejszenia należności głównej zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie, w stopniu wynikającym z żądania pozwu, gdyż zostały prawidłowo zarachowane na poczet należności ubocznych. Zgodnie z art. 451 § 1 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające

świadczenia główne. Z tego względu zaliczenie przez wierzyciela i komornika wpłat dokonanych przez powódkę na zaległe świadczenia uboczne było prawidłowe, a co za idzie nie zaszła przesłanka z art. 840 § 2 k.p.c. do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Poza tym, wpłata w kwocie 2000 zł została dokonana na rachunek bankowy inny, niż wskazany we wcześniejszych przelewach dokonywanych przez powódkę.

Powódka w apelacji zarzuciła Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie prawa procesowego, tj.:

- art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. poprzez uznanie, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nie nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło,

- art. 231 i art. 232, a także art. 233 § 1 k.p.c. poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcie, że nie ma podstaw do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego,

- art. 299 k.p.c. poprzez zaniechanie przesłuchania powódki na okoliczność, jaka była wola powódki odnośnie zaliczenia przez pozwaną wpłaconych kwot na poczet określonych długów;

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 451 § 1 k.c. poprzez uznanie, że na podstawie tego przepisu zaliczenie przez komornika wpłat powódki na poczet odsetek, było prawidłowe,

- art. 65 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na zaniechaniu ustalenia, jak była wola powódki zaliczenia spełnionych świadczeń na poczet określonych długów.

Wskazując na powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

W orzecznictwie wypracowanym na tle obowiązywania art. 451 § 1 k.c. ukształtował się pogląd, według którego wola dłużnika zaliczenia spełnianego świadczenia na poczet określonego długu może być wyrażona w sposób dowolny, a jej interpretacja podlega zasadom określonym w art. 65 § 1 i 2 k.c. O zamiarze dłużnika spełnienia świadczenia na poczet konkretnego długu może świadczyć także wysokość spełnionego świadczenia, odpowiadająca wysokością jednemu z długów. Można w takiej sytuacji domniemywać, że zamiarem dłużnika było zaspokojenie tego długu, który wysokością odpowiada świadczeniu wynikającemu z danego tytułu. Zamiar dłużnika musi być jednak wyrażony do chwili przyjęcia pokwitowania, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet konkretnego długu. Zgodnie bowiem z art. 451 § 2 k.c., jeśli dłużnik nie wskazał, który z długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z długów, dłużnik nie może żądać zaliczenia na poczet innego długu.

Mając powyższe rozważania na względzie należy odrzucić jako niezasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 299 k.p.c. poprzez zaniechanie przesłuchania powódki na okoliczność jej zamiaru zaliczenia wpłat na poczet konkretnego długu. Z faktu ustalenia przez komornika wysokości zaległego zobowiązania, powstał skutek zbliżony do tego, jaki powstaje z momentem przyjęcia przez dłużnika pokwitowania, w którym wierzyciel zalicza otrzymane świadczenie na poczet konkretnego długu. Przesłuchanie powódki na podaną wyżej okoliczność byłoby zatem zbędne ze względu na to, że skutek z art. 451 § 2 k.c. już nastąpił. Nadto zamiar dłużnika zaliczenia wpłaty na poczet konkretnego długu powinien być wyrażony w oświadczeniu złożonym wierzycielowi. Przesłuchanie powódki mogłoby zatem dotyczyć ewentualnie tylko tego, czy tego rodzaju oświadczenia powódka składała wierzycielowi, a nie tego, jaki miała subiektywny zamiar złożenia oświadczenia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy natomiast wyjaśnić, że skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Skarżąca zarzuca, że wadliwe ustalenia Sądu Rejonowego polegały na przyjęciu, że brak jest podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Zarzutem tym powódka nie podjęła próby wskazania, w czym tkwi sprzeczność ustaleń Sądu z zebrany materiałem dowodowym. Tak postawiony zarzut musiał być uznany za niezasadny.

W konsekwencji nieskuteczności zarzutu błędnego ustalenia stanu faktycznego, stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy stał się punktem wyjścia do oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego. Ustalenia te nie dają podstaw do uznania, że powódka wskazała przy dokonywaniu którejkolwiek wpłaty, który dług chce zaspokoić. Oznacza to, że Spółdzielnia mogła zaliczyć wpłatę na poczet wybranego przez siebie długu, a przede wszystkim na związane z tym długiem należności uboczne. Taka sama kolejność zaliczania wyegzekwowanych od dłużnika świadczeń obowiązuje komornika sądowego. Nie zaszły zatem podstawy z art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.